

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiæ, 1605

De Domo Omvræ, Et Domiciliis Conivinctis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

DE DOMO OMVRÆ, ET DOMICILIIS CONIUNCTIS.

HOc anno Socii undecim domū Omuræ incoluerūt. Cōfitentium numerus superauit 22000. Cælestis verò panis sunt facti participes 2300. Nemini porro exiguus videri debet communicantium numerus pro rata portione eorum, qui pœnitentiæ Sacramento peccata expiarunt sua, nam Christiani his in locis sunt noui, & paucis, quorum in fide constantia, & in vitæ consuetudine probitas est perspecta; conceditur cælesti hoc frui dono. Hinc factum scimus, vt qui sacra hæc mysteria percipiunt, vitæ sint integerrimæ, aded vt ex ipsis vix reperiatur, qui se graui aliquo scelere contaminet. Per Baptismi gratiam trecenti, qui ex aliis regionibus ad nos venerunt, & in vrbis huius territorio domicilia collocarunt, Deo sunt re-nati. Agricolaæ autem & rustici homines, qui sunt populares provinciae huius ciues, annis ab hinc non paucis Christum Dominum coluerunt, & hodie Dei beneficio colunt.

Pericula, quæ adierunt Christiani, & molestias, quas ex communi nobis omnibus impendente calamitate ceperant, superius attingi, nunc verò tantùm dicam tristes illos nuncios de mutatione Domini (quorum antea memini) maximo ciues omnes Omuræ affectisse luctu, cuius rei certissima extiterunt indicia. Multè ad diuorum templa peregrinationes instituerunt; alij Deo vota fecerunt, alij longis ardentibusque precibus Dei opem implorauerunt, alij denique inedia voluntariisque, quas sibi infixerunt, plagis diuinum numen placare sunt conati, supplicibus verbis rogantes, ne Ecclesiam Omuræ, quam Christus Dominus sanguine redemit suo, in arbitrium potestatemque hominis Idololatæ venire permitteret. Non est passus Deus auxilium suum frustra implorari, qui nefarios Scimandono conatus, magna bonorum voluptate, præter omnium expectationem compressit.

Ciues Omuræ cùm mandatum de templis disturbandis accepissent, publicam Christiani nominis calamitatem mœrere incredibiliter nō antea destiterunt, quàm Deus, priorum hominum assiduis precibus voluntariisque pœnis placatus, Daifusamæ mentem ab impia hac cogitatione auertisset. Rem hanc omnem est paucis verbis complexus Socius sacerdos, qui eo tempore Omuræ commorabatur, in litteris ad P. Prouincialem, quarum partem adscripsi. In cuius obsecro mortalis hominis cogitationem

tionem cecidisset malum hoc, quod Christi cultorum ceteris impendere videmus? Christiani præscriptam quadraginta dies in ediam magna cum tranquillitate pietatisque sensu non transegerunt, inque nouo templo Imaginē Regiæ Angelorum maxima cum celebritate collocarunt, & nunc de repente idem templum secundò demoliri cum reliquis, quæ in hoc sunt territorii nondum planè restructis, coguntur. Certè dolor est nullus huiusmodi & æqualis. Cæterùm Deus præpotens, qui ex malo bonum elicit, ut hæc communes miseræ & ærumnæ Christianis viles essent & salutaris effecit. Tantus namque tamque frequens est hominum ad templa concursus, ut hebdomas sancta videatur: tempe quoque Christianam in summo discrimine constitutam Deo committunt, seque ad omnia pro templorum conseruatione periculis offerunt, quæ procul abesse non poterunt, cum appropinquent inferorum Ministri, qui templa nostra diruant. Lachryme, quæ in hac temporis acerbitate profundunt Christiani, reconduntur animorum dolores abundè testantur. Conor equidem ipsis adhibere consolationem, doloremque summum, quo affliguntur, minuere, vultuque hilato & læto ipsis animos adhibere: Sed & ipse plerumque dolore opprimor, adeò ut lachrymantem oculi, quem in animo inclutum habeo mentem foras proferant. Haecenus ex litteris illis Omnia scriptis.

Placuit Patri misericordiæ hunc Christianorum dolorem compensare lætitiâ, quam eisdem dedit, cum optatissimi viderunt nuntii de templis non disturbandis. Damnum, quod est factum in quatuor templorum demolitione, tanta cum diligentia resarcitur, ut eodem propè tempore Christianos ad reedificanda aggressos, & vnum planè exedificatum aedificemus.

Omitto scribere non pauca de iis, qui totius vitæ peccata in sacramento pœnitentiæ expiarunt, deque maritis, qui lociorum opera cum vxoribus suis in gratiam redierunt, multorumque quæ Socii inuenerunt incommodorum remediis; & denique de illis, qui leuibus de causis, quæ his in locis graues habentur, ceteris fuissent supplicio affecti, si ipsorum vitam Socii a iudicibus deprecari non fuissent. Et res hoc anno Omuræ à sociis gestas concidam, vbi duo aut tria commemorauero, quæ Lectori ut spero non erunt ingrata.

Femina Ethnica cum Ethnicis & Idola colebat, & meretriciam vivebat vitam, quæ audiens solam Christi fidem postea

in quibus salutem afferre, ad imitationem nauis illius & industrii mercatoris, qui, vt in Euangelio est scriptum, fortunas suas omnes vendidit, vt pretiosam margaritam emeret, constituit ipsa secum Baptismi sacramento sua abluere peccata: Nullis ergo Bonorum precibus (qui salutem ipsi promittebant, modò duo illa verba, Namū Amidabur, pronunciaret, hoc est, si Amida opem imploraret) à suscepto consilio deduci potuit. Tranquillari siquidem antea non potuit ipsius animus, quàm ad Omuræ territorium, in quo cognatum aut affinem habebat neminem, venisset. Hæc instructa satis doctrinæ Christianæ institutis, salutari aqua est lota, & post triduum aut quadriduum in morbum incidit, atque ad sempiternam cœlitum vitam ex terris auolauit.

Nobilium duorum virorum, qui ad Socios accesserant, vt Eucharistiæ & Pœnitentiæ Sacramenta participarent, famuli, Christiano ritu sacerdoti peccata sua confiteri tentarunt: hos porrò sibi incognitos sacerdos, tanquam inter Idolorum cultores vnà cū deis suis viuentes, de fidei dogmatibus interrogabat quædam, quæ ipsos ignorare existimauit: At ipsorum fuere eiusmodi respõsiones, vt liquidò iudicaret, eos ad Christianæ religionis normam vitam direxisse suam. Post ritè peractam peccatorum confessionem, se ad hospitium receperunt famuli, vbi voluntaria (vt consueuerant) tergorum suorum verberatione pœnas peccatis suis debitas pependerant; quod vbi diuulgatum fuit, mirum est quanta sint propterea Christiani latitia affecti, qui ex hoc facto ipsos, inter Ethnicos commorantes, Religionis Christianæ disciplinam accuratè semper coluisse coniciebant.

Christiani hominis filiulus grauissimè ægrotabat, nam ægre aut loqui aut cibum capere poterat. Parenti suaserant Ethnici, ipsius populares, vt Bonzios adhiberet, qui solis precibus morbum omnem a puerulo depellerent: At Idololatrarum impium consilium sequi recusauit vir in Christi ludo edoctus, qui cūm Bõziorum ipsorum cantiones contemnebat, & cūm à ciuibus suis accusaretur, tanquam parum amans filii, & hoc nomine mutis animâ-ibus deterior diceretur, hominum impiorum calumnias floccifere, ad Dei ergo matris, ante cuius imaginem ægrum filium collocauerat, opem confugit, magnis precibus ab ea contendens, vt oculis suis misellum puerum intueretur; quod postquam hebdomadis spacio fuit factum, sanum & saluum filium domum re-
duxit.